

Kohti reilumpaa maailmaa

Erjostäytymisen on oikeus, jonka merkitystä pitäisi kirkastaa.

Matka Intiaan on tullut päätökseen ja on aika palata kotiin. Tämän koko reissun sulatteluun menee varmasti kauan, koska koimme niin paljon niin lyhyessä ajassa. Päivät olivat aikataulutettuja aamusta iltaan. Välillä iski pieni uupumus, mutta ei mitään niin pahaa, etteikö siitä olisi selvinnyt. Tällä aikataululla saimme nähdä ja kokea uskomattoman määrän erilaisia asioita, joita ei tavallisena matkaajana olisi päässyt kokemaan. Sopivasti turismia ja virallisia vierailuita.

Ryhmä toimi todella hyvin, ja jokainen sai tukea ja apua, kun sitä tarvitsi. Välillä kävimme syvällisiä keskusteluja, toisinaan otimme rennosti ja heitimme rentoa juttua. Ilmeisesti kaikilla oli huonekaveri, jonka kanssa asiat sujui, koska valitusta ei kuulunut. Lisäksi pysyimme kaikki terveinä, vaikka meitä oli etukäteen peloteltu todella paljon vatsaongelmilla. Toki jotain pientä oli joillakin, mutta pääsääntöisesti olimme terveitä.

Näimme paljon työntekijöitä ja lapsia, joiden lähtökohdat ja mahdollisuudet ovat aivan eri luokkaa kuin meillä. Silti ei tullut niinkään säälin tunteita heitä kohtaan, vaan enemmän oma asema maailmassa sai perspektiiviä. Onnellisuus ei ole kiinni materiasta. Toki kunnollista pesumahdollisuutta ja saniteettitiloja pitää nyt suuressa arvossa.

Myös heille oli tärkeää, että vierailimme juuri heidän työpaikassa, koulussa tai kylässä. Katse, hymy ja pienikin kosketus kantavat täällä pidemmälle kuin keskellä yltäkyläisyyttä.

Intiassa liiton jäsenyys tuo ihmisille eri tavalla etuja kuin meillä. Jos saat lapsesi kouluun liiton jäsenyyden myötä, toimii se isona motivaattorina liittymiselle – ei niinkään palkankorotus, työolojen parantaminen tai muut, vaan koulutus ja se, että lapset ovat pois työnteosta. Liiton jäsenyys on iso kunnia-asia. Ihmiset ovat todella optimistisia tulevaisuuden suhteen. Samaan aikaan meillä Suomessa suunta on toinen. Se tuntuu nyt tosi surulliselta, kun näkee miten Intiassa ihmiset taistelevat ihan erilaisten haasteiden kanssa.

Intia maana ja kulttuurina on hyvin kiinnostava. Alkuun tuntui koko ajan, että olen jossain elokuvassa, mutta kaikkeen tottui. Ainoa asia, mikä viimeisiin päiviin saakka tuotti hankaluuksia, oli palvelukulttuurin ymmärtäminen. Lentokentällä lippu pitää näyttää kymmenen kertaa eri tyypeille. Itsepalvelua on vähän, ja joka hommaan on monta tekijää. Joka kuittiin ja paperiin pitää olla allekirjoituksia ja leimoja. Pelkästään Delhin hotellin ravintola- tai minibaarilaskujen hoitaminen oli välillä työn takana. Kaikki lopulta aina onnistuu, mutta vaatii kärsivällisyyttä.

Kirkkaimpana mieleen Intiasta tulee jäämään liikennekulttuuri. Moottoriteitä myöden teillä voi tulla vastaan mitä vain härkävankkureista uusiin Audeihin. Eläimiä pyörii liikenteen seassa, ja ihmiset ylittävät katuja henkeään uhaten. Kaaokseen nähden näimme todella vähän kolareita tai pieniäkään törmäyksiä. Vasemmanpuolinen liikenne oli hämmentävä lisä kaikkeen kaaokseen.

Suomi on puhdas ja roskaton maa Intiaan verrattuna. Meillä ei tarvitse tonkia kaatopaikkoja selvittääkseen hengissä. Kaduilla ei pyöri lapsia mädäntyvin varpain kuten esimerkiksi Amritsassa jouduin todistamaan. Eikä ihmisiä ajeta kylistä slummeihin asumaan valtion toimesta kuten Delhissä.

Järjestäytyminen on oikeus, jonka merkitystä pitäisi kirkastaa. Kun näen kylän jossa aika on pysähtynyt sata vuotta sitten, ymmärrän, miksi liiton toimet Intiassa on merkityksellisiä.

Vielä on pelastettavaa, reilumman maailman puolesta,

Tanja Mettovaara
SASKin opintomatkalainen

<https://youtu.be/Ee8XNpIP7Y0>